

været tilstede ogsaa fra en tidligere Tid; saavidt vi have kunnet finde, er det dog først i Kancelli-skrivelsen af 29de Juli 1847, hvori Medfattelsen af en Kommission for Limfjorden, Mariager- og Randers-Fjorde billiges, at en saadan Trang giver sig tilkjende, idet der stilles Opfordring til at fremsomme med Forslag om Forandringer i den bestaaende Lovgivning om „Fiskeriet i Danmark“. Fremdeles udtaler Indreministeriets Skrivelse til samme Kommission af 23de Juli 1850 Omse om at modtage dens Betænkning ogsaa om, hvilke Lovbestemmelser eller andre Foranstaltninger der iøvrigt kunde anses hensigtsmæssige med Hensyn til Fjord- og Havfiskeriet, derunder indbefattet fiske Fiskestader i alle fra Havet af sejlbare Farvande, samt om at modtage en samlet Fremstilling af Fiskeriets Omfang og Betydning heri Landet i Almindelighed. Domainedirektionen havde nemlig forment, idet den gik ud fra, at Indskrænkninger vare nok saa nødvendige for Randers-, Mariager- og Sjøfjordene som for Limfjorden, at Afskaffelsen af stadelige Fiskeredsfaber og Oprettelsen af en stærkere Kontrol med Overholdelsen af de givne Forskrifter burde søges iværksat ved en ny Lov for hele Riget. Det statistiske Hver blev Kommissionens Medlem Dr. phil. Kroyer overdraget, men vides ikke udført, ligesom Kommissionen ifkun i Almindelighed gav nogle Antydninger om Fjordfiskeriet, — for hvilket det udtaltes, at Limfjordsbestemmelserne i det Hele maatte findes passende, — uden at berøre Havfiskeriet. Da det overhovedet maa være en Fordel ikke mindre for dem, der skulle efterleve Loven, end for dem, der skulle paase deres Overholdelse, at alle Bestemmelser deres samlede paa eet Sted, hvilket snarest og sikrest fører til deres rette Opfattelse, saa er der Grund til at antage, at Udfættelsen af Forslag til en almindelig Fiskerilov snarest har været en Folge af den med Udarbejdelsen forbundne store Vanffelighed.

Men i vore Dage have nogle af de Forhold, som skabte Limfjordslovgivningen, fundet Vej ogsaa til andre af Landets Fiskevande, baade i Fjorde og ved Kysterne, paa en saadan Maade, at Vanffeligheden nu bør overvindes, idet baade Fiskerierne drives stærkere og af flere Fiskere end tidligere, navnlig foranlediget ved de lettere Kommunikationsmidler og høiere Priser paa Udbyttet, og derhos Pulsvaadet, hvis Brug i mange Tider har været indskrænket saa godt som alene til Limfjorden, har udbredt sig til vore andre Vande, fremtaldende den samme Modstand og Forstyrrelse, som er kjendt fra Limfjorden. Samtidig er fra Tydskland, siden et Forbud af 19de Juli 1870 mod dets Brug i Hertugdømmene Slesvig og Holsten, blevet indført et endnu mere intensif Fiskeredsfab („Zetse“, „Bundslæbevaad“) til vore Sund og Smaavande, hvorved Uroen blandt Fiskerne og Forstyrrelsen i Fiskeriets rolige Drift er bleven end yderligere forøget. Vel har Loven af 9de Marts 1872 ved Forbud mod Brugen af Bundslæbevaad søgt at hæve Ulemperne med Hensyn til de tytte Vaad, men denne Lov har efter vor Formening gjort mere Skade end Gavn, idet de mindre heldige Udbytt, den har benyttet, og den — næsten frygtsomme — Barsomhed, hvormed den er gaaet frem ved at skulle give et Forbud i disse Forhold, har frembragt en Forvirring og Usikkerhed, som Domstolene hidtil endnu ikke have formaaget at fjerne.

Medens, som ovenfor antydet, forøgede og forbedrede Kommunikationsmidler vistnok ere at anse som den allervirkeligste Hjælp til vore Fiskeriers Opkomst paa de Steder, hvor et yderligere Opsving er muligt, kunne vi her ikke undlade at berøre den Skjuggeside derved, at fordærlige Metoder og Redfaber, som opfindes (og maasse forbydes) andensteds, let kunne finde Indgang hos os, hvor de under vore smaa Forhold hurtig kunne volde megen Forstyrrelse, samt at den lettere Afsetning af vore Produkter til Udlandet, hvor onskelig end denne i og for sig er, kan føre til, at det store Verdensmarked med stor Kraft udsuger og udtømmer den ene eller den anden Gren af denne Erhvervskilde, saa at den kan være ødelagt, næsten inden man aner det. Forebyggende Bestemmelser blive derfor med hver Dag, som gaar, en mere bydende Nødvendighed, og efter alt det Anførte er det vor Overbevisning, at Fiskeriforholdene have udviklet sig saaledes i vore Fiskevande, at der er Grund til, efter en Overveelse af samtlige disse Forhold, ved en almindelig Fiskerilov at søge en Ordning truffen, der kan yde Værn mod Misbrug og give Fiskeridriften den Fagthed, den for Tiden savner, navnlig forsaavidt Havfiskeriet angaar; og dette gælder ogsaa for Limfjordens Bedkommende. Vi skønne nemlig ikke rettere, end at den Vej, som Lovgivningen siden 1857 har taget med Hensyn til Ordningen af Limfjordsfiskeriet, er mindre heldig, idet det mere synes at være øjeblikkelige Stemninger og Duffer (som tilbels strax have været afløste af ganske modsatte) hos den fiskeende Befolkning, der har været Vedtraaden for de seneste Lovbestemmelser, end en fast Plan og bestemte Grundsetninger for Ordningen af det paagjældende Fiskeri. Men ligesom Erfaringen tilstrækkelig har vist, at der ingenlunde kan bygges paa, at Fiskerne virkelig i deres Duffer træffe det for Fiskeriet i det Hele hensigtsmæssige, eller at deres Stemninger med Hensyn til Fiskeriforholdenes Ordning have nogen Varighed, saaledes maa det ogsaa for Fiskeridriften i det Større være af Betydning, at der haves Sikkerhed for, at ingen Forandring i den bestaaende Ordning foretages uden tilstrækkelig Grund, og at det, naar sly Forandring indtræder, kan nogenlunde forudses, i hvilken Retning Lovudviklingen vil gaa, hvad kun kan ske, naar Lovgiveren følger bestemte Grundsetninger, der ikke fraviges.